

I

Amanda

Amanda deed het deksel van de sterilisator omhoog en staaarde naar de revolver die erin lag. Het klein kaliber wapen leek te zweten. Op de stalen behuizing en de loop glinsterden condensatiedruppeltjes en van de bodem sliertte stoom omhoog. Ze draaide zich om, trok haar zachtleren handschoenen aan en haalde het wapen er voorzichtig uit.

Vandaag moest het brandschoon zijn. Geen vingerafdrukken. Geen DNA-sporen. Gisteravond had ze bedacht dat ze de sterilisator kon gebruiken om eerdere sporen van haar van het wapen te verwijderen. Op de een of andere manier leek het passend dat een van Jess' dingen hier een rol in zou spelen. Het verbaasde haar dat de sterilisator het nog steeds deed. Hij was sinds Jess' eerste verjaardag, toen ze het flesje had verruild voor een tuitbeker, niet meer gebruikt. Zij en haar man, Luis, hadden besloten om de sterilisator te bewaren voor het geval Jess ooit een broertje of zusje zou krijgen.

Dat was nu voor altijd een onmogelijkheid.

Door de hitte van de sterilisator begon de ducttape die om de kolf zat, los te laten. De revolver voelde nog steeds vreemd aan. Alle dagen dat ze naar het bos was gereden om op blikjes te oefenen hadden daar niets aan veranderd. Het schieten gaf haar nog steeds een vreemd gevoel. Ze was een liberaal uit New York. Anti-wapens. Een brave, gezagsgetrouwe belastingbetaler. Maar misschien was ze dat allemaal niet meer. De dood verandert je. Wanneer die dood je zes jaar oude dochttertje betrof en, een week later, je man, speelde er meer dan alleen intens verdriet. Een dergelijke dood kwam nooit alleen. In zijn kielzog kwamen meer apocalyptische ruiters – werkloosheid, schulden, verslaving en pijn die soms ondraaglijk was. Amanda's leven

was geïmplodeerd in een poel van verlies.

Ze legde de revolver op de eettafel, droogde hem af met een keukendoek en laadde hem met vijf kogels.

Slechts een van die kogels was genoeg om aan haar lijden een einde te maken. Het was een gemakkelijk schot. Haar arm zou omhoogkomen, de loop gericht op het hoofd van de man, en dan – zou ze de trekker overhalen. Ze keek op de klok. Halfzeven. Hij zou weldra uit zijn appartement vertrekken. Ze moest zich nodig klaar gaan maken.

Kwart over zeven passeerde Amanda de art-deco-ingang van het metrostation aan 96th Street in Upper West Side. Het begon net een beetje te miezeren. Een man met donker haar en een zwarte overjas hield zijn metrokaart voor de scanner bij het poortje. Amanda wachtte even. Ze trok de capuchon van haar sweatshirt over haar honkbalpet. Nog vijf mensen passeerden het poortje voordat Amanda haar kaart voor de scanner hield en erdoorheen ging. Ze liep richting het perron waar de metro naar Downtown en Brooklyn vertrok.

Ze snelde twee trappen af. Nog voordat ze helemaal beneden was, zag ze de man in de overjas weer. Van opzij. Hij had een donkere baard, die hij zo te zien goed bijhield, AirPods in zijn oren en om zijn nek een dikke sjaal waarvan hij de uiteinden had weggestopt in zijn jas. Net als een twintigtal andere mensen op het perron stond hij op zijn telefoon te kijken.

Tijdcheck. Negentien over zeven. Ze hadden metro 1, een expres naar South Ferry, gemist. Die stopte alleen op Times Square, Penn Station, 14th Street en Chambers Street. Als hij de expres had genomen, had hij in Chambers Street moeten overstappen op de 2 of de 3 naar Flatbush om in Wall Street uit te kunnen stappen.

Amanda wilde hem niet uit het oog verliezen. Ze ging schuin achter hem staan, niet recht achter hem, want als ze zich bewoog zou hij haar misschien in het treinraam kunnen zien. Het grootste deel van haar gezicht werd door de pet en sjaal aan het zicht onttrokken, maar ze kon het risico niet nemen dat hij haar in de smiezen zou krijgen – haar zou herkennen.

Zoals laatst.

Om negen voor halfacht kwam de 2 binnenrijden en voerde een ijzige septemberwind mee. De trein minderde vaart en stopte. Amanda liep naar voren. De aankomst van de trein werd omgeroepen. Op het perron stonden zo'n honderd mensen. Spitsuur in de metro. Mensen,

bezig met hun leventjes, onderweg, met hun hoofden al vol drukkende gedachten over hun werk.

Maar dat gold niet voor Amanda. Niet meer.

De treindeuren gleden open en braakten een stroom forenzen uit. Amanda moest zich langs een tiener in schooluniform en een bouwvakker met een dikke schoudertas wurmen. Beiden reageerden afkeurend op haar lompe entree. Het kon haar niets schelen. Dat de man in de overjas de trein wel in kon komen, terwijl zij op het perron achterbleef, was een veel te groot risico. Dat was al eerder gebeurd.

Ze werkte zich naar voren. Hij liep anderhalve meter voor haar. Door de uitstappende reizigers was er wat ruimte in de wagon gekomen, maar niet veel. Van de oranje zitplaatsen waren er nog twee vrij. Als altijd stevende hij er recht op af en wist er een te bemachtigen. Amanda draaide zich van hem weg en pakte een middenpaal terwijl de wagon volstroomde. Daarna liet ze zich een beetje heen en weer duwen totdat ze dicht genoeg bij hem stond om hem aan te kunnen raken. Ze bleef met haar rug naar hem toe staan.

De deuren sloten zich. Overal om haar heen werden lichamen tegen elkaar aan gedrukt. Toch wist ze zich nog met enige moeite om te draaien. Een halve draai. Voor de zittende man in de overjas stonden twee mensen met de ruggen naar elkaar toe, met slechts één armdikte ertussen. De man in de overjas ging wijdbeens zitten. De vrouw rechts naast hem wierp hem een vuile blik toe en richtte daarna snel weer haar aandacht op de laptop die op haar knieën balanceerde. De jongeman links van hem was een videospelletje op zijn telefoon aan het spelen. Ze negeerden de man. Of probeerden dat althans.

Amanda ontgrendelde haar telefoon. Toen de trein zich in beweging zette selecteerde ze de eerste van de voorgeprogrammeerde timers en drukte op *start*.

De timer telde af van één minuut en dertien seconden – de gemiddelde tijd tussen het sluiten van de treindeuren op 96th Street en het opengaan van de deuren op 86th Street.

Toen ze een baan had in een verzorgingstehuis was ze tot de ontdekking gekomen dat ze, als ze iets wilde bereiken, een planning moest maken. Stapje voor stapje had ze zich opgewerkt van verzorgster tot de persoon die de leiding had. Ze had op de avondschool haar examen gehaald, had promotie gekregen, eerst tot supervisor, vervolgens tot assistent-manager en uiteindelijk was ze manager geworden. Zo had

ze het ook met haar schilderijen of tekeningen gedaan, waar ze tot laat in de avond aan werkte. En ook met de moord die ze op het punt stond te plegen.

Amanda gluurde nogmaals naar de man. Ze was niet bang dat hij haar, als ze zo dicht bij elkaar waren, van achteren of opzij in de gaten zou krijgen. Hij zou moeten opstaan om haar gezicht in een van de ramen te kunnen zien. Ze droeg sneakers, een slobberige zwarte joggingbroek en een donsjas met eronder een trui met capuchon. Zo bedekt mogelijk zonder op te vallen.

Er waren drie stations die haar de gelegenheid gaven die ze nodig had. Het moest perfect getimed zijn. Als de deuren opengingen zou ze schieten. Haar doelwit zou afgeschermd zijn door de lichamen om haar heen. Daarna zou ze schreeuwen, net als ongetwijfeld vele anderen, het wapen laten vallen en als een gek de trein uit rennen. Een schot zou in een overvolle wagon paniek veroorzaken, een stormloop om in veiligheid te komen. Ze zou slechts een vrouw zijn in een menigte mensen die, met gebogen hoofd weg probeerde te komen, de trappen op en het station uit, en niemand zou haar kunnen identificeren. Geen ooggetuigen, geen beveiligingscamera's. Ze zou voor het oog van iedereen opgaan in de massa.

De volgende halte was 86th Street. Nog tien seconden op de timer. Tien seconden totdat de deuren opengingen.

Amanda hield haar hoofd iets schuin om te zien wie er uitstapten. Omdat ze zich niet wilde blootgeven had ze tussen haar en haar doelwit lichamen nodig. Het leek erop dat de twee mensen die daar nu stonden aan boord bleven.

De trein minderde vaart en stopte. Een stuk of tien mensen stapten uit en een even groot aantal stapte in. Een man in zakenpak en regenjas en een half ingeklapte golfparaplu stapte in en ging naast Amanda staan, met zijn rug naar haar toe. De deuren sloten zich en de trein zette zich in beweging. Ze drukte de tweede timer in.

Eén minuut en tweeëntwintig seconden totdat de deuren zich op station 79th Street zouden openen. Dit stuk had de langste gemiddelde reistijd. Van 79th tot 72nd was het slechts één minuut en vijftien seconden, maar 79th had betere uitgangen. Het had weinig zin om de gemiddelde rijtijd van 72nd naar Times Square te bepalen, omdat de trein vaak afremde om andere treinen voor te laten gaan, want het was een erg druk station.

Ze had dit allemaal tot in detail gepland.

Nu moest het gebeuren.

De teller gaf eenenvijftig seconden aan.

Amanda haalde diep adem, liet de lucht langzaam ontsnappen en stopte haar hand in haar jaszak. Ze pakte de revolver beet. Haar handschoenen waren van dun leer, desondanks was het tricky om haar vinger in de trekkerbeugel te steken zonder dat het leer bleef haken.

De twee passagiers naast haar stonden nog steeds met hun ruggen naar elkaar en hielden de afstand tussen hen in stand. Ze kon zien dat haar doelwit omlaagkeek – zijn aandacht was gericht op zijn telefoon.

De trein minderde vaart.

Vijftien seconden totdat de deuren opengingen.

Vijftien seconden totdat ze de trekker zou overhalen.

Het *bonkende ritme* van de wielen op de rails nam af toen de trein langzamer ging rijden.

Ze doken op uit de tunnelschacht. In de wagon werd het plotseling lichter. Ze gluurde uit het raam. Het zag er druk uit op het perron. Rechts van haar begonnen mensen zich een weg naar de deuren te banen.

Gekrijs van staal op staal.

Acht seconden

Kadeng-kadeng.

Ze draaide zich om naar het doelwit.

Vijf seconden.

Kadeng – kadeng.

Ze haalde diep adem en hield die vast.

Drie seconden.

Kadeng – kadeng.

Amanda haalde de hamer van het pistool in haar zak naar achter totdat ze de klik hoorde...

Het hoofd van de man schoot omhoog. Hij keek haar recht aan.

‘Jij,’ zei hij, terwijl hij opstond.

Amanda probeerde het wapen uit haar zak te halen, maar aarzelde. Hij had haar gezien. Hij had wat tegen haar gezegd. En ongetwijfeld had iemand dat gehoord. Als ze hem nu neerschoot, zouden mensen dat zien. Sinds ze haar gezin kwijt was, waren er dagen dat er niemand met haar praatte. Deze man, Wallace Crone, was wel de laatste man van wie ze dat wilde. En de stem waarmee hij haar aansprak, was er een

die uit een eeuwigdurende droom leek te zijn geschud. De machinist remde nu echt hard waardoor ze uit balans werd gebracht.

Dat moment van aarzeling was genoeg om Crone een voordeel te geven en haar kans om zeep te helpen. Hij stond op, greep haar vast en schreeuwde: ‘Help! Politie, help!’

Hij duwde en Amanda sloeg met haar achterhoofd tegen een van de palen.

‘Laat me los,’ zei ze.

Zijn gezicht was nu heel dicht bij het hare. Ze kon de koffie in zijn adem ruiken. Verbeten schreeuwde hij nogmaals. ‘Help me! Bel de politie!’

Het lukte Amanda om de revolver te trekken. Ze hield hem laag, buiten zijn gezichtsveld.

‘Wat is het probleem?’ riep een stem, zwaar en autoritair. Een man. Een smeris. Spoorwegpolitie. Ze hoorde hem naderbij komen.

Ze liet het wapen onopvallend in de halfgeopende golfparaplu van de zakenman naast haar vallen. Met verschrikte ogen deinsde hij achteruit – niet goed wetend of hij moest ingrijpen en wiens kant hij moest kiezen.

Amanda raakte uit haar evenwicht. Ze viel achterover. Crone kwam boven op haar terecht.

Ze zag de smeris boven hen uittorenen. Hij trok aan Crone’s arm en vroeg wat er in godsnaam aan de hand was.

Crone liet los, maar terwijl hij opstond zei hij nog iets. Iets wat ze hem talloze keren had horen zeggen. Maar nu, nu die woorden de stilte van haar verlies en haar eenzaamheid verbraken, klonken ze hol als oude botten.

Toen ze die woorden voor het eerst hoorde, geloofde ze die niet. Nu geloofde ze ze net zomin.

‘Ik heb je dochter niet vermoord.’

Ruth

Ruth Gelman schonk het laatste restje uit de fles pinot grigio in haar glas en had er meteen spijt van. Scott zat tegenover haar aan de eettafel. Het laatste halfuur van de vrijdagavondmaaltijd was zijn glas al leeg. Hij zag haar de wijn inschenken, hoe ze de fles op zijn kop hield totdat ook de laatste druppel in het glas was gevallen, maar maakte geen bezwaar. De afkeurende blik was meer dan genoeg.

‘Ik heb een zware dag gehad,’ zei Ruth, bij wijze van verontschuldiging.

‘Het maakt niet uit,’ zei hij. ‘Ik wil sowieso niet te veel drinken voor de wedstrijd.’

Het viel Ruth op dat hij haar niet naar haar dag had gevraagd. Op vrijdagen als deze deed hij dat nooit. Ruth duwde haar bord van zich af. Ze had de zalm nauwelijks aangeraakt en de asperges lagen er nog naast. Ze had het eten weliswaar zelf klaargemaakt, toch bezorgde de gedachte om het op te eten haar de rillingen. Ze wilde vanavond niet eten. Geen trek. Alleen maar dorst. Als ze eenmaal het idee had om te gaan drinken, wilde ze geen eten meer. Voedsel en drank gingen niet samen. Het droeg niets bij aan de serene toestand die na het vijfde glas bezit van haar nam. Scott ging die avond uit. Om de week ging hij op vrijdagavond uit met de mannen. Poker. Bowlen. Pool. Soms hielden ze de schijn niet op en gingen meteen naar een café.

‘Poker?’ vroeg ze.

Hij knikte. ‘Bij Gordon.’

‘Hoe is het met hem?’

‘De arme kerel is de hele week aan de zuip geweest.’

Gordon was een van Scotts oudste vrienden. Een collega-advocaat

in Manhattan wiens leven in duigen was gevallen. Zijn vrouw, Alison, had hem eruit geschopt nadat ze berichtjes van een andere vrouw op zijn telefoon had gevonden. Gordon had een verhouding gehad en betaalde er nu de prijs voor.

‘Hoe gaat het met Alison en de kinderen?’ vroeg Ruth.

‘Ze praten niet met hem. Stuur een appje, dan kun je het haar zelf vragen,’ zei Scott.

‘Zodat jij het aan Gordon kunt vertellen. Mooi niet. Alison en ik waren nooit zo close. Als ze contact met mij zoekt, is het anders, maar ik ga niet voor Gordon naar informatie vissen. Hij is jouw vriend. Ik wil er niet bij betrokken worden. En hé, je gaat me toch niet vertellen dat Jack er ook bij is.’

Bij het horen van Jacks naam rolde Scott met zijn ogen. ‘Volgens mij is hij er niet bij. Het laatste wat ik van hem hoorde, is dat hij nog steeds op vakantie is in Atlantic City.’

Dat was in ieder geval iets positiefs. Jack was een oude vriend van Scott van wie hij niet af kon komen, of waarschijnlijker, niet af wilde komen, hoezeer Ruth hem ook onder druk zette. Ze waren sinds de middelbare school bevriend en terwijl het Scott nadien goed verging, was Jack afgegeden: drugs, gokken, onlinefraude. Was iets verkeerd of illegaal, dan was Jack ervoor te porren.

‘Heel goed, als Jack er niet bij is, kom je in ieder geval niet stoned thuis,’ zei Ruth.

Scott zuchtte, stond op, pakte zijn bord en bracht het naar de gootsteen. Hij spoelde het af, zette het in de vaatwasser en liep daarna terug.

‘Geen honger, hè?’ zei hij.

Dit was niet zomaar een vraag en dat wist ze. Ze probeerden nu al een paar maanden zwanger te worden. Op haar negenendertigste vond Ruth dat ze het niet langer konden uitstellen. Ze wilde kinderen, echt waar. Maar ze wilde voor zichzelf eerst een stabielere positie op het makelaarskantoor voordat ze de sprong in het diepe zou wagen. Ze wilde niet afhankelijk zijn van Scott en zijn inkomen als advocaat.

‘Hoe laat ben je thuis?’ vroeg Ruth.

‘Blijf maar niet op. Gezien Gordons toestand denk ik dat het wel een latertje zal worden. Hij zal zich een stuk in zijn kraag willen zuipen en zijn problemen willen vergeten – in ieder geval voor één avond.’

Ze knikte. Hij pakte haar bord en schraapte het eten dat er nog op lag in de afvalbak. Hij had haar nog steeds niet gevraagd wat eraan

scheelde. Wat haar die dag van streek had gemaakt was op zich niet opmerkelijk. Gewoon de stress van het werken op een makelaarskantoor in Manhattan. De stad doorsjezen om potentiële kopers te ontmoeten en verkopen te sluiten. De concurrentie was moordend en ze had die week een klant verloren. Niet iets ongewoons, maar het deed wel pijn. Als ze haar hart zou uitstorten bij Scott, zou hij zich schuldig voelen over zijn uitgaansavondje met zijn vrienden. Natuurlijk zou hij gewoon gaan en dat zou Ruth waarschijnlijk nog meer pijn doen. Ze waren nu vijf jaar getrouwd en sinds ze samen waren gaan wonen was er eigenlijk niets veranderd. Scott squashte nog steeds twee keer in de week en ging nog steeds om de week vrijdags uit met zijn vrienden alsof het een heilig iets was, maar sinds hij erop had gestaan dat Ruth met de pil stopte, keek hij haar met een kwaaiige blik aan, iedere keer als ze een fles wijn opentrok.

Als ze een tweede fles opende, kon ze er vergif op innemen dat er de volgende ochtend als ze wakker werd op de ontbijtbar naast een kom muesli een artikel, nog warm van Scotts printer, op haar lag te wachten. Het was altijd een of andere studie over het verband tussen vrouwelijke onvruchtbaarheid en het drinken van alcohol. Ruth ging zelden uit met vriendinnen. Eigenlijk had ze dat nooit gedaan. Zelfs tijdens haar middelbareschooltijd niet. Ruth was niet goed in het onderhouden van vriendschappen. Altijd druk, druk, druk. Er waren wel mensen die ze kon opbellen, maar dat deed ze nooit. Dat ze oude vriendschappen liet versloffen en nieuwe niet aanging was een tekortkoming. Zo voelde ze dat zelf ook. Meestal stond op haar halfbakken lijstje met nieuwojaarsvoornemens het voornemen om oude schoolvriendinnen te bellen en nieuwe mensen te ontmoeten, maar daar bleef het bij. Haar sociale leven bestond slechts uit af en toe een drankje na het werk met een stuk of wat partners in haar zaak.

Het jaar dat ze elkaar hadden ontmoet, had Scott als aanklager gewerkt voor het Openbaar Ministerie. Van meet af aan was het als iets tijdelijks bedoeld geweest. Voor het krijgen van ervaring in het strafrecht – en om iets aan de gemeenschap terug te geven. Tijdens het laatste halfjaar dat hij daar werkte, had hij een reeks sollicitatiegesprekken gevoerd met gerenommeerde advocatenkantoren die vestigingen over de hele wereld hadden. Hij ging aan de slag als strafpleiter. Het was geen negen-tot-vijfbaan. In het begin had Ruth er geen problemen mee – een vastgoedmakelaar had af en toe ook 's avonds afspraken. Maar soms, gelet op Scotts vrienden en sociale leven, vroeg Ruth zich

af waar zij in zijn plannen paste, anders dan als het vrouwtje dat op een dag zijn kinderen zou baren.

Ruth pakte een nieuwe fles wijn uit de koelkast, vulde haar glas, ging in de woonkamer op de pluchen, zachte bank zitten en begon te zappen. Scott legde zijn armen om haar schouders en blies zijn warme adem in haar nek. Eerst streek hij met zijn stoppelbaard langs haar kin en daarna voelde ze zijn zachte lippen op dat heerlijke plekje onder haar oor. Hij stapte over de rugleuning en liet zich naast haar neerzakken. Ze zoenden. Hij hield haar even in zijn armen en zei toen: 'Het spijt me.'

'Het spijt mij ook,' zei Ruth.

'Het hoeft jou niet te spijten. Jij bent hier niet de klootzak,' zei hij. Hij glimlachte, wachtte even en voegde eraan toe: 'Voor de verandering.'

Ruth giechelde, greep een kussen en sloeg hem er met gespeelde verontwaardiging mee op zijn hoofd.

'Ik ben in deze relatie *nooit* de klootzak.'

'Natuurlijk niet. Wil je dat ik ook een glas pak en met je meedoe? Ik kan de mannen wel voor een keertje afzeggen?'

'Nee, het is goed. Ik weet dat je je makkers nodig hebt. We kunnen altijd morgen wat gaan doen?'

'We kunnen wat gaan eten en daarna een filmpje pakken. Ik betaal.'

'Afgesproken. Ga nu maar lekker plezier maken.'

Voordat hij haar losliet en opstond drukte hij haar even stevig tegen zich aan.

Dit was wat Ruth altijd had gewild. Zich geborgen en veilig voelen in de armen van een geliefde. Haar vader en moeder waren gescheiden toen zij net zeven was. Ruth had geen flauw vermoeden gehad dat het huwelijk van haar ouders in gevaar was. Alles ging goed en toen ineens niet meer. Het ene moment zaten ze in identieke pyjama's onder de kerstboom cadeautjes uit te pakken – en het volgende moment zag ze haar vader alleen nog maar om het weekend. Haar blik ging naar de trouwfoto op het bijzettafeltje. Op de foto droeg Scott haar naar de trouwauto – rondom hen confetti en de wazige beelden van vrienden en familie. Ze zagen er allebei zo gelukkig uit. De foto was bedekt met een laagje stof. Op de een of andere manier vond Ruth dat stof prettig. Ze waren geen nieuw stel dat elkaar nog moest leren kennen en zich nog steeds afvroeg wat de ander nou echt dacht.

Scott gaf haar liefde. Maar bovenal gaf hij haar het gevoel van veiligheid en zekerheid.

En het waren die gevoelens die Ruth het meest waardeerde. Dat het niet slechts een lange, maar uiteindelijk gedoemde relatie was. Ze waren stabiel. Solide. Ze hadden stof op hun trouwfoto.

‘Oké, ik ga. Ik hou van je,’ zei hij vanuit de gang.

‘Ik hou ook van jou,’ zei Ruth. Zou ze, voor de grap natuurlijk, een artikel opzoeken over de effecten van alcohol op sperma, het uitprinten en het voor Scott neerleggen zodat hij het morgen zou vinden? Ze overwoog het, maar besloot het niet te doen. Ze luisterde naar zijn voetstappen op het parket in de gang, de klik van het nachtslot, het kortstondige lawaai van een passerende auto en daarna een diepe, galmende dreun toen de voordeur van hun huis dichtviel.

Ze nam een grote slok, zette het glas neer, liep door naar de keuken, ging op een stoel staan, pakte een dun, rechthoekig blikje van het kastje, stapte van de stoel en legde het blikje op het aanrecht. Ze rolde een joint en ging bij de achterdeur staan die uitkeek op de kleine tuin. Eigenlijk verdiende het die naam niet. Het was een stuk gras van zes bij acht meter, maar het voegde een half miljoen toe aan de geschatte verkoopprijs. Ze stak de joint tussen haar lippen om hem aan te steken. Ze maakte geen gewoonte van het roken van wiet. De laatste keer was dinsdag geweest, slechts drie dagen geleden. Ze was naar de tuin gegaan, terwijl Scott in bed lag om te kijken naar de Tribute in Light – twee zuilen van licht, elk bestaande uit vierenveertig zoeklichten, die ieder jaar ter nagedachtenis van de verloren levens van elf september op Battery Parking Garage werden geïnstalleerd. Het was voor haar, net als voor veel New Yorkers, een moeilijke, emotionele dag, en ze had iets nodig om het scherpe randje ervanaf te halen.

De wiet werkte goed tegen haar angsten, en ze dacht dat één joint niet zoveel kwaad kon. Ze was immers niet zwanger. Het afvalbakje in hun badkamer vulde zich met negatieve zwangerschapstesten. Met nog iets meer tijd en na nog wat rijke klanten zou het idee om vrijaf te nemen om een gezinnetje te stichten haar minder afschrikken. Soms keek ze naar de kleine sokjes en babykleertjes in de etalages van babywinkels en die dingen bezorgden haar alleen maar een gevoel van opwinding en warmte. Ruth nam nog een trek van haar joint. Het was mild spul, lang geleden gekocht. Ze moest denken aan haar tweede afspraakje met Scott. Ze hadden elkaar kort gesproken tijdens een feestje. Een van Ruths beste vriendinnen had hem uitgenodigd. Ze kwamen aan de praat en hij had haar om haar nummer gevraagd. Voor

een ontspannen tweede date had hij haar meegenomen naar een feest in Brooklyn, bij een vriend thuis. Ze hadden over koetjes en kalfjes gepraat, normaal voor een tweede date, om elkaar iets beter te leren kennen, totdat Ruth een paar mensen met een haspijp in de keuken zag staan. Ze had een hijs genomen en daar meteen spijt van gekregen. Ruth had wel sjekkies geprobeerd maar nog nooit een hijs van een haspijp genomen en ze kreeg meteen een hoestbui. Scott nam haar mee naar het dakterras. Ze kon zich nog steeds de hemel van die avond herinneren. Slechts een paar wolken, dun en sliertig afstekend tegen een diepe blauwzwarte lucht, en meer sterren dan ze ooit had gezien.

‘Haal diep adem,’ zei Scott.

Ruth ademde in. Haar keel en longen brandden niet meer, maar door de geïnhalede zuurstof werd ze in één klap misselijk.

‘Ik denk dat ik moet overgeven,’ zei Ruth. ‘Het spijt me vreselijk. Dit is een verschrikkelijke date.’

‘Het geeft niks,’ zei Scott. ‘Normaal gesproken wachten mijn dates met kotsen totdat ze me naakt zien.’

Ruth lachte. Haar hoofd tolde. Ze wankelde tegen Scott aan. Om niet te vallen steunde ze met haar hand tegen zijn gespierde borstkas. Hij was goedgebouwd; hij was zichzelf duidelijk een beetje naar beneden aan het halen.

Ruth keek op naar zijn gezicht en zei: ‘We staan op een dak in New York, ik ben een tikkie high, en we zijn heel close. Waar blijf je met je afgezaagde, kleffe versierpraat en je poging om me te zoenen?’

‘Wil je iets afgezaagds en klefs horen?’

‘Hoe afgezaagder en kleffer, hoe beter.’

‘Ik denk dat je vader een dief is,’ zei Scott, ‘want hij heeft duidelijk een paar van deze sterren gestolen en in je ogen gedaan.’

‘O mijn god, dat is zó klef,’ zei Ruth. En ze moesten allebei lachen.

‘Wat deed je ook alweer voor de kost?’ vroeg zij.

‘Dat heb ik je verteld, ik ben een aanklager.’

‘Nou, dan zou je jezelf moeten arresteren of zoiets, want dat was slécht,’ zei ze, terwijl ze haar kin naar hem ophief en langzaam haar ogen dichtdeed.

‘Ik denk dat ik je beter naar huis kan brengen,’ zei Scott.

Binnen een halfuur stopte een taxi voor het appartementengebouw van Ruth. Ze stapten uit en Scott kwam bij haar op het trottoir staan.

‘Wil je nog mee naar boven?’ vroeg Ruth.

‘Ja, maar vanavond niet. Ik denk dat je koffie nodig hebt.’

Ruth herinnerde zich dat ze teleurgesteld was. Ze had er een potje van gemaakt, en nu wilde Scott haar niet meer zien.

‘Als je niet mee naar boven wil, waarom ben je dan met mij meegegaan in de taxi?’ vroeg ze.

Hij boog zich naar haar toe. ‘Ik wilde er zeker van zijn dat je veilig thuiskwam.’

Voor het eerst werd Ruth overspoeld door een golf aan vertrouwde en lang vervlogen gevoelens. Gevoelens van troost en veiligheid.

‘Twee blokken verderop is een ijssalon. Zie ik je daar morgen om één uur? Ik betaal. Ze hebben daar malaga-ijs, je weet wel, met rum en rozijnen.’

Ruth giechelde. ‘Nu krijg ik toch echt het idee dat je wil dat ik ga kotsen.’

Door de herinnering aan die avond krulden haar mondhoeken zich in een glimlach. Ze drukte de joint uit. Het maakte niet uit wanneer Ruth en Scott een kind kregen, het zou altijd goed zijn. De ouders van haar baby zouden altijd samen zijn. Haar kind zou nooit hoeven meemaken wat Ruth had meegemaakt. Scott en Ruth waren superstabiel.

Ze nam de fles wijn mee en liep terug naar de woonkamer. Op een van de filmkanalen was een oude film net begonnen. Ze keek er op haar gemak naar, dronk de tweede fles wijn leeg en ging naar bed.

Ruth ontwaakte uit een nare droom. Het was donker. De klok op het nachtkastje gaf aan dat het kwart voor twaalf was. Ze tastte met haar linkerhand naast zich. De andere helft van het bed was leeg. Slechts koude lakens. Ze schudde haar hoofd en ging overeind zitten. De tijd tussen het moment dat ze de tv uitzette en naar bed was gegaan kwam haar een beetje wazig voor, maar ze herinnerde zich dat ze een glas water bij haar bed had staan. Ze nam een slok en probeerde de droomflarden uit haar hoofd te krijgen. In haar droom had ze in het kantoor van haar baas gestaan en werd ze ontslagen omdat ze een projectontwikkelaar als cliënt had verloren. Ze wilde liever niet terug naar die nachtmerrie. Het was niet voor het eerst dat ze die droom had gehad.

Ze zat recht overeind in bed en wilde haar telefoon pakken. Hij lag niet op het nachtkastje. Ze moest hem beneden hebben laten liggen. Ze dronk het glas leeg en zette het met een klap op het nachtkastje terug. Geluid van brekend glas.

Ruth deed haar nachtlampje aan.

Haar lege glas was niet kapot. Mooi.
Ze hoorde voetstappen op gebroken glas. Geknerp. Gekras op tegels.
Het geluid kwam van beneden.

Stilte.

Iemand trapte op glas.

Stilte.

Brekend glas.

De haartjes in haar nek gingen overeind staan. Ze kreeg kippenvel.
Ze merkte dat ze bang werd. Maar toen hoorde ze iets, beneden, misschien een stem.

Scott.

Scott was beneden, dronken, en hij had een glas of bord laten vallen.

Het was eerder gebeurd. Meer dan eens. Vooral als hij op stap was geweest met die flapdrol van een Jack. Misschien was Jack terug uit Atlantic City en had hij Scott de hele avond van coke voorzien.

Ruth gooide het beddengoed van zich af, bond haar donkerbruine haar op en ging in haar pyjama naar beneden, dat wil zeggen in een hemdje en een zijden broekje. Ze deed het licht op de overloop aan en liep de trap af.

Nog voordat ze beneden was begon ze al te roepen. 'Je hebt me verschrikkelijk aan het schr...'

Het licht in de keuken was niet aan. In het lichtschijnsel van de trap zag ze daar glasscherven op de vloer liggen. Ze tastte om de hoek van de deur naar de lichtschakelaar en knipte het licht aan.

De grond lag bezaaid met glasscherven. Toen ze om zich heen keek, zag ze dat het ruitje boven de klink van de achterdeur was ingeslagen. De andere ruitjes waren nog heel. Plotseling zag Ruth in een van die ruitjes een spiegelbeeld. Een man, groot, in donkere kleding. Met felblauwe ogen, een lange smalle neus en een hoekige kaak.

Hij stond vlak achter haar.

Hij sloeg een arm om haar keel en met een hand onderdrukte hij haar geschreeuw. Hij had iets in die hand. Iets zachts. Het rook vreemd. Een chemische geur.

Ruth viel op de vloer, haar knieën hadden het begeven.

Haar blik werd troebel, en toen hoorde ze zijn stem. Een diepe, schorre, gebroken en extreem angstaanjagende stem.

'Hello, sweetheart...'

Ze zakte weg in duisternis.